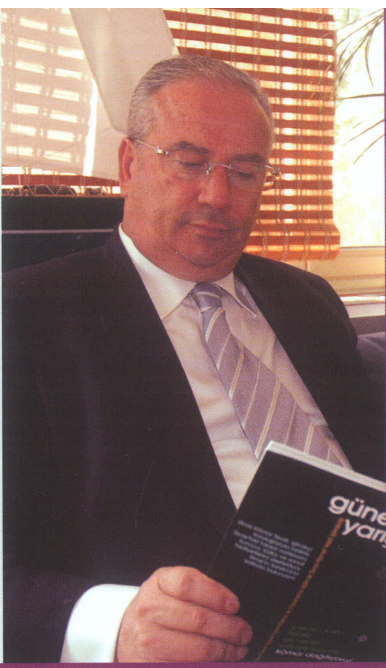

Bakış

Şiddet çok uzun zamandır bir kimlik göstergesi yerine geçiyor. Şiddete başvuranlar kadar maruz kalanlar da ondan etkileniyor. Maruz kalanların yapacak üç şeyi var çünkü: ya yalnızlaşacaklar, ya “adam sen de” diyecekler ya da şiddete şiddetle cevap verip onlardan biri olacak, mağdur konumunu terk edip şiddet uygulayan olacaklar. Bu döngüyü hepimiz çok iyi biliyoruz, çünkü her saniye bu döngünün içinde yaşıyoruz.

Sanki hepimiz kendimizi bildik bileli şiddete başvurduğumuz birilerini yere serdiği, öldürdüğü için kendine en yüksek kahramanlık payesini verenlerin arasında büyüdük, sanki ezelden beri şiddeti kutsayanların yaptığı gibi suça iman etmiş gibi.

Aleni suçun yüceltildiği, giderek meşrulaştığı bir zemine basmaya çalışıyoruz. Estetik zevkimizi tamamiyle kuşatıyor şiddet. Büyüleyen, cezbeden, kahramanlaştıran ne varsa şiddetin ifade edilme biçimlerinde var.

Yalnız kendi hakları tehlikeye girdiğinde fevran etmek: Görünmez bir şiddet değil mi bu? Yan dairede oturan göçmenlere uygulanan vicdan testlerini sorgulamazken, evde

dayak yiyen, başkalarını ötekileştiren, yabancı olarak sınıflayıp sistem dışına atmaya çalışan, yoksul olarak yaşamasını sürdürmesine izin veren bu şiddet ortamı artık kimsenin vicdanını bile sarsmıyor ne yazık ki. Tüm bunlar sürüp gidiyor. Okuyoruz. Kupür kesiyoruz. Yazıyoruz. Hiçbir şey olmuyor. Hiçbir şey olmadığı gibi, şiddet dışında kalan dünya giderek eriyor. Ne manşetlerde, ne resim altlarında ifade edebiliyor kendini...

Kalp katılaştıkça suç işlemenin vicdanla olan ilişkisinden kopuyoruz. Kötülük yapmaktan, suç işlemekten korkacağımıza, başkalarının bize karşı suç işlemesinden korkuyoruz yalnızca. Yeni dünya düzeninin yeni ahlakı bunu gerektiriyor: Önleyici savaş. Karşımızdakinin bizim canımıza er ya da geç kast edeceğini vehmediyoruz. Suç işleme yarışında daima önde olmanın yollarını geliştirmek için en erken tedbiri alan biz olmalıyız. Haksızlığa uğramaktansa haksızlık yapmalı, zulme uğramaktansa zorbalık yapmalıyız.

Sadakate, güvene, hoşgörüye, yardımseverliğe, dürüstliğe kim prim veriyor artık? Kalbi kibirle ve kuşkuyla dolanlardan vicdanı adalet ölçüsüyle tartmasını nasıl bekleyebilirsiniz?

Tüm bunlar bugün kalplerimizi katılaştırıyor. Ama kalp katılığı insanın kendisine karşı işlediği en büyük suçtur. Vicdanda açılan yaralar giderek büyür, büyür; kangren olmuş yeri kesip atarsınız. Ve şiddet üzerinden kurulan o en ‘küresel kimlik’ vicdandan başlayarak sizi marjinalleştirir.

Ecz. Mehmet DOMAÇ
TEB Genel Başkanı

TÜRKİYE'NİN SEÇİMİ

Türkiye, kapitalist dünya ekonomisinin aktif ve belirleyici merkezinde değildir. Aksine pasif ve bağımlı çevresinde yer almaktadır; içsel ekonomik yapısında belirgin bozukluk olan Türkiye, deformasyonların kronikleştiği ve reformcu paternalist veya tutucu-baskıcı askeri (otoriter) rejimlerle, popülist sivil rejimler arasında yalpalayan ve bir türlü demokratikleşmeyi gerçekleştiremeyen bir ülke görünümündedir.

Cumhurbaşkanlığı seçimi süresince ortaya çıkan bunalım ve kurumlar arasında gerilim 22 Temmuz'da yapılacak seçimle giderilmeye çalışılıyor. Bu siyasal bunalım, siyasal aktörleri çokertiyor. İktisadi bir bunalımı tetiklendirme ve alevlendirme potansiyelini de kendi içinde taşıyor.

Kurumlar arası var olan gerilim, tüm güven noktalarının kaybolduğu, çok kısa vadeli hedefler ışığında ayakta kalma mücadelesi veren siyasal partileri öngörüsüzlüğe de mahkûm etmektedir.

Kurumlar arası çatışmanın ardına terörün de tetiklediği gerilimin sonucu oluşan siyasal alanın bunalımı, derin bir iktidar mücadelesiyle daha da belirginleşiyor. Bu, siyasal partiler arasında verilen olağan iktidar mücadelesi değildir. Bu süreçte sistemi otoriter bir restorasyon yönünde dönüşüme zorlayan güçlerle, siyasal meşruiyetlerini kendi elleriyle çokertmiş siyaset aktörleri arasında süren bir mücadeleyi izliyoruz.

Yaşamsal olan ülke sorunlarına yanıt verecek en önemli kurumlar yasama ve yürütmedir; siyasettir ve siyasal partiler düzenidir. Oysa siyasal partiler; siyaseti toplumsal katılıma kapatmış, onu dar, dikey, katı, hiyerarşik örgütlenmelerin sultasına almıştır. Bugün toplumla siyaset arasında yaşanan kopuşun temel nedeni parti içi iktidarı korumaya dönük, içe kapalı bir siyaset yapılması ve liderler sultası denilen anlayışın hiçbir ihtiyaca yanıt verememesidir. Kendi doğal toplumsal tabanları ile bağları kopan, merkezden birkaç kişinin yönettiği siyasal partilerin ülkenin yakıcı sorunlarına yanıt vermesi mümkün olmadığı gibi kurumlar arasında varolan ve giderek topluma sıçrama potansiyeli taşıyan gerilimi de ortadan kaldırma-

ları, derinleşen iktidar mücadeleleri nedeni ile mümkün görünmemektedir.

Toplumun sorun ve ihtiyaçlarından çok, parti beklentilerini başa alan siyasal partiler, yeni oluşturmaya çalıştıkları kimliklerine, partilerinin ideolojik ve politik hattını genişleterek değil, vitrinlerini süsleyerek oluşturmaya çalışıyorlar. Partiler fikir yerine figürü tercih ettiklerinden; toplum oy verdiği partiyi değiştirirken figürün veya partinin değişmesinden çok bu durumun kendisini ahlaki bir sorun olarak değerlendirmekte ve ona göre karar almaktadır.

Seçimler sonucu oluşacak tabloda; Türkiye'nin sosyolojik taşıyıcıları ve toplumsal akı; sivil-asker bürokrasi ve siyasal elitler arasındaki gerilimlerde nihai hesaplaşmaya taraf olmaktansa, tarafların uzlaşabilmelerine fırsat vermeye çalışan bir tutum sergileyecelerdir.

Doğaldır ki seçim süreci ve sonucunda toplumsal akıl çözüm üretemeyecek, fakat sorunların nasıl çözülebileceğine işaret edecektir.

Bu da oluşacak parlamentonun yeni siyasal oluşumlara gebe olduğunun göstergesi olacaktır.

Tüm yaşadıklarımız ülkeye 21. yüzyılın fırsatlarını yakalamak noktasında zaman kaybettirmektedir. Siyasal elitlerin bozduğunu toplum sürekli tamir etmeye çalışmaktadır.

Çözüm; toplumsal barış ve uzlaşmadır. Toplumsal barış ve uzlaşma ise, ancak toplumun zenginliğini kapsayan bir demokrasi düzeni ile mümkündür. Bunun için sahibi bir siyaset örme konusunda kararlı özneler ihtiyac var. Sahicilik ise, toplumun ihtiyaçlarını ve Türkiye'nin içinde bulunduğu durumu doğru bir biçimde okumayı ve toplumsal sorunlara hızla yanıt üretmeyi gerektiriyor.

Hoş çakalın, diyalogsuz kalmayın...

Ecz. Erdoğan ÇOLAK

TEB Genel Sekreteri

TEB Haberler Dergisi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü